

til at antage, at der her og andetsteds er en sådan tillid til resultater opnået på Risø, at virksomheder vil være interesserede i at bringe dem til praktisk anvendelse. Eksempelvis kan man henvise til, at det dansk-svenske samarbejde blandt andet sigter på industriel anvendelse af forsøgsresultater tilvejebragt på Risø inden for rammerne af det fælles arbejde.

Spørgsmålet om industriens betaling for arbejde udført på Risø skal jeg vende tilbage til under ét ved besvarelsen af spørgsmålene 18-22.

Spørgsmål 15:

Hvilke betingelser er aftalt med Sverige for de metallurgiske forsøg på materialeområdet? Får danske firmaer de samme rettigheder og vilkår for udnyttelse af disse forsøgsresultater som den svenske industri, der deltager i forsøgene? Har dansk industri givet udtryk for ønske om deltagelse og senere udnyttelse af resultaterne?

Svar af 14. juli 1966:

Samarbejdsaftalen mellem AB Atomenergi i Sverige og atomenergikommissionen vedrørende reaktorudvikling, herunder også vedrørende reaktormaterialer, kom i stand efter længere tids forhandling i atomenergikommissionen og forudgående drøftelse i et særligt møde med repræsentanter for Industrirådet og atomenergikommissionen. Der blev fra alle sider givet udtryk for ønskeligheden af, at en sådan samarbejdsaftale blev indgået, idet det var den almindelige opfattelse, jfr. også besvarelsen af spørgsmål 13, at dansk industri og Risø ikke alene kunne magte at udvikle reaktortyper, men naturligt måtte søge samarbejde med andre. Efter aftalen kan viden, oplysninger og forsøgsresultater hos de to kontraherende parter anvendes af begge parter, herunder af industrien i de to lande. De kontraherende parter — AB Atomenergi og atomenergikommissionen — har herudover påtaget sig at yde deres gode bistand med hensyn til opnåelse af adgang på rimelige vilkår til industriel anvendelse af sådan viden, oplysninger og resultater, som måtte være det andet lands industris egen ejendom.

Spørgsmål 16:

Anser ministeren det for sandsynligt, at Risøs forsøg med brændselselementer kan give sådanne resultater, at der deraf kan opstå en dansk produktion, der er konkurrencedygtig over for de elementer, de atomværkbyggende firmaer anvender, og som de vil søge forbedret under hensyn til den store betydning, disse elementer har for rentabiliteten af værkerne? Så vidt vides, stiller de byggende firmaer krav om at levere 20 års forbrug af brændselselementer.

Spørgsmål 17:

Ved forskning kan man naturligvis ikke på forhånd med nogen sikkerhed sige, hvad forsøget vil koste, eller hvilken tid der vil medgå. Men ved beslutning om målforskning må man alligevel foretage et skøn over sandsynlige udgifter og fordele. Vil ministeren give et skøn over, hvad materialeforsøgene og forsøgene med brændselselementer vil koste, og hvilket personale de vil beslaglægge, samt om den tid, der formentes at medgå?

Hvis ministeren ikke finder, at et sådant uforbindende skøn kan gives, udbedes oplysning om den årlige udgift og det årlige mandskabsforbrug ved de planlagte arbejder for de 2 nævnte opgaver.

Svar af 14. juli 1966 på spørgsmål 16 og 17:

Som det vil fremgå af indledningen til besvarelsenerne af spørgsmål 3-6, anser elværkerne det for sandsynligt, at det i årene frem til 1985 vil være økonomisk fordelagtigt at opføre atomkraftværker med en samlet kapacitet på 2.000-4.000 MW, nemlig 4-8 værker af den størrelse på ca. 500 MW, der efter den i dag foreliggende viden synes at ville passe bedst på lønsom vis i det danske forsyningsnet.

Opførelsesomkostningerne for et værk af denne størrelse kan, som allerede anført i besvarelsen af spørgsmål 3, skønnes at andrage ca. 420 mill. kr.; for værkets første 21 leveår skønnes brændselsudgiften at beløbe sig til ca. 480 mill. kr., hvoraf 45 pct. er udgiften til fabrikationsomkostninger vedrørende brændselselementfremstilling.

Når henses til den betydelige økonomiske interesse, der således er knyttet til brændselselementfremstillingen, har man fra dansk